

SMILJAN TROBIŠ

Zraven mene

Danes sediš ob meni.
Tvoj mir prehaja vame,
kakor bi mi govoril besede tolažbe
za vse tiste rane, ki sem si jih
povzročil sam.
Tožil sem nad svojimi nemiri
in trpljenjem, ki so mi ga prinašali.
Ti pa si na moja velika vprašanja
odgovoril s svojo prisotnostjo.
Zdaj v tvoji družbi
čakam, da se večer nagne v noč
in da se bova skupaj
predala angelom
in njihovim sanjam.
Čas se mi zdi nepomemben
in nepotreben.
Podnevi sem te šel iskat.
Rekel sem, da grem na sprehod.
Našel sem te in
zdaj boš vedno ob meni,
tako gotovo,
kakor sediš tu zraven
na stolu ob moji mizi.

Iskalec

Nemiren bom,
dokler ne bom v sebi našel
zate bivališča v svojem srcu.
V najtemnejših globinah me čakaš,
v mojih malih veseljih me srečuješ,
v mojih razmišljanjih imaš
mnogokrat prvo mesto.
Okoli mene se vrtijo dogodki,
usode se srečujejo
dan na dan.
Besede dobivajo pomene
v samoti ali v sanjah,
ljudje pojejo,
da bi se uresničili.
Leta na tem svetu
so tako nebogljen!
A iz vsega se dviguješ ti.
V tebi je vertikala,
moj pogled v nebo.
S teboj si upam moliti
kot človek.
Veliko usmiljenja potrebujem
in vsega najdem le pri tebi.
Topiš kamne v moji notranjosti,
spreminjaš preteklost
in jo zlatiš.

Z njim

Odmislim vse, kar nisi ti.
Naenkrat stojiva
na morski obali
kakor zaljubljenca
in se objameva in pogovarjava.
Topel poletni veter pihlja,
oddaljene luči pripovedujejo
zgodbe različnih usod.
Drživa se za roke in vem:
Vse skrbi so bile zaman:
Ti si moja prihodnost.
Nate lahko obesim
svojo težko preteklost.
In zdaj sva tu,
sama, na skali,
ob obalo buta morje,
ki se lesketa v večernih lučeh.
Mir je v nama,
velika predanost,
tiho se zapletava,
da ne bi bilo najino prijateljstvo
le bežna izkušnja,
ampak da postane
način življenja
po poteh, ki jih vodiš ti,
moj veliki prijatelj;
o tebi sem veliko slišal,
zdaj pa sem samo s teboj,
in te poznam,
tako, kakor me ti že dolgo poznaš.

Čas samote

Neke oči me prebadajo,
ko sem sam.
In neke roke me lovijo,
ko tonem.
Čas padanja
je čas samosti
brez teh oči in rok.
In ko bi res bil sam,
jih ne bi čutil.
Moje zunanje oči ga ne vidijo,
a se smehlja, vem,
še ozreti se mi ni treba.
Moje padanje ima konec,
brezno ga nima;
jaz pa končam v njegovih rokah.
In mi zaokroži
sinusoido padcev in vzponov
v naslednji vrnitvi k njemu.